

Тефсир на сура ал-Фетх

Мединска. Низпослана е по пътя, при напускане на долината ал-Худайбия. Съдържа 29 айета.

В името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния!

- 1. Наистина Ние ти дарихме [о, Мухаммед] явна победа,***
- 2. за да опрости Аллах твоите предишни грехове, и тези които ще бъдат в последствие, и за да довърши Той Своята милост към теб, и за да те насочи по правия път,***
- 3. и за да те подкрепи Аллах с могъща подкрепа.***

Споменатата в този айет победа е сключването на Худайбийския мир. След като езичниците не са дали възможност на Пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, да извърши *умра*, малкият *хадж* поклонение в Мекка, той решил да сключи с тях мирен договор, по който двете страни са се съгласили да не воюват една срещу друга в продължение на десет години, а Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, се съгласил да отложи изпълнението на *умра-хаджза* следващата година. Но най-главното било, че всеки човек е получил възможност безпрепятствено да премине на страната на многобожниците или да приеме Исляма. След подписването на мирния договор мюсюлмани и езичници престанали да се страхуват един от друг, и се появила предпоставка за бурно разпространение религията на Великият и Всемогъщ Аллах. Правоверните използвали всеки предоставен случай, за да разясняват на хората същността на Исляма. Благочестивите мюсюлмани получили възможност да изповядат своята религия по подходящ начин. В резултат на това хората на тълпи започнали да приемат Исляма, и Всевишният Аллах нарекъл това историческо събитие явна победа. Явна, защото победата на Исляма била очевидна и ясна. Мюсюлманите покоряват езическите народи и печелят военни победи не, за да унищожат врага, а за да прославят религията на Всевишният Аллах и да защитят мюсюлманите. Именно това се и случило благодарение на Худайбийския мир. След това Всевишният Аллах е съобщил на Своя Пророк *салляллаху алейхи ве селлем*, че тази победа му е донесла огромна полза. ***За да опрости Аллах твоите предишни грехове, и тези които ще бъдат в последствие.*** Всевишният Аллах е опростил неговите предишни и бъдещи грехове. Само на Всевишният Аллах е известно, как Пратеникът *салляллаху алейхи ве селлем*, е съумял да заслужи това безгранично опрощение, но тук работата е по-скоро в това, че именно благодарение на Пратеника Мухаммед *салляллаху алейхи ве селлем*, много хора са приели Исляма и са започнали искрено да се покланят на Всевишният Аллах. Пратеникът на Всевишният Аллах Мухаммед *салляллаху алейхи ве селлем*, през дългите години на своята мисия е понесъл такива изпитания, които са по силите само на твърдите духом пратеници. Всевишният Аллах не е оставил всичко това без внимание и е оказал на Своя избраник велика чест, а именно опростил му е греховете, които са се случили преди и които ще бъдат в последствие. Но и това не е всичко Всевишният Аллах е завършил ***Своята милост към теб***, прославил е твоята религия, помогнал ти е да удържиш победа над врага, разпространил е по земята започнатото дело и ***те насочи по правия път*** към вечното щастие и безкрайния успех. И ***те подкрепи Аллах с могъща подкрепа.*** О, Мухаммед! Всевишният Аллах ти е оказал огромна помощ благодарение на която Исляма никога няма да отслабне, а винаги ще съкрушава своите врагове и ще смазва съпротивлението на неверниците. Неговите противници винаги ще бъдат унижени и презрени, а техните редици ще оредяват, като в същото време броят на мюсюлманите непрекъснато ще расте, техните сили ще укрепват и ще се увеличават. В следващите айети Всевишният Аллах е съобщил за ползата, която тази победа е донесла на останалите правоверни.

4. Той е, Който низпосла спокойствие в сърцата на правоверните, за да подсили тяхната вяра. На Аллах принадлежат войнствата и на небесата, и на земята. Аллах е Всезнаещ, Премъдър!

5.[Ние ти дарихме явна победа]за да бъдат въведени правоверните мъже и жени в Градините, сред които реки текат там ще пребивават вечно, и да им бъдат простени злодеянията. Това е велико спасение при Аллах.

6. И за да накаже лицемерните мъже и жени, и многобожниците мъже и жени, които мислят лошо за Аллах. Злото им ще се обърне против тях самите! Аллах им се разгневи и ги прокле, и пригответи за тях Джехеннема. Колко лоша участ е той!

Всевишният Аллах се е смилил над правоверните и е низпослал в техните сърца покой. Те са се избавили от безпокойството и са придобили увереност, която им помага непоколебимо да понасят най-тежките изпитания, без да губят самообладание, без да се паникьосват и да падат духом. Именно в такива моменти хората се нуждаят от помощ и поддръжка, и Всевишният Аллах не захвърля Своите правоверни раби на произвола на съдбата. Той проявява към тях Своето милосърдие, изпраща в сърцата им покой, помага им да издържат всякакви трудности и изпитания. В най-тежкия миг техните души не чувстват никакво колебание, а сърцата им не усещат тревога и съмнение. Те продължават да се готвят за изпълнението на своя дълг пред Всевишния Аллах, а тяхната вяра *иман* и убеденост *иканрастат* и се усъвършенстват. Някои условия на Худайбийския мирен договор, който Пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, е сключил с корейшите, на пръв поглед изглеждат унижителни за мюсюлманите и засягали тяхното достойнство. Сподвижниците на Пратеника- *радияллаху анхум*-много трудно са се примирили с това, но те проявили търпение и се подчинили на Пророка *Мухаммедсалляллаху алейхи ве селлем*, благодарение на което тяхната вяра станала още по-силна. След това Всевишният е възвестил, че **на Аллах принадлежат войнствата и на небесата, и на земята**. Войнствата се намират под Неговата власт и зависят от Него. И нека езичниците да не си мислят, че вие сключвате мир с тях, защото Аллах не може да помогне на Своята религия и Своя Пророк да победят. Всевишният Аллах е Всемогъщ и Премъдър и е решил да отсрочи победата на правоверните за определен срок, **за да бъдат въведени правоверните мъже и жени в Градините, сред които реки текат там ще пребивават вечно, и да им бъдат простени злодеянията**. Освен всичко друго, победата над неверниците ще донесе на правоверните още едно, и този път това е най-великото благо. Всевишният Аллах ще ги въведе в градините на *Дженнета*, където те ще пребивават вечно, а също така ще им опрости греховете и злодеянията. Животът в *Дженнета* ще им даде всичко най-прекрасно, а опрощението на греховете ще ги избави от всичко неприятно и ужасно. **Това е велико спасение при Аллах**. Наистина, това славно възнаграждение на Всевишният Аллах се нарича велико спасение и триумф, и правоверните са го заслужили благодарение на дарената им от Аллах явна победа.

Що се отнася до лицемерите, които се представят за вярващи, и многобожниците, то те ще получат мъчително наказание, което ще им донесе само мъка и страдания. Те са искали да погубят правоверните и са мислили лошо за Всевишния Аллах, смятайки, че Той не може да прослави Своето име и не може да помогне на Своята религия. Но злото, което те са замисляли против праведниците, ще се обърне към тях самите и ще ги постигне в този живот. **Аллах им се разгневи** за тяхната вражда към Него и Пратеника *Му* и затова **ги прокле**, т.е. Той ги е отделил от Своята милост **и пригответи за тях Джехеннема. Колко лоша участ е той!**

7. На Аллах принадлежат войнствата и на небесата, и на земята. Аллах е Всемогъщ, Премъдър.

Всевишният Аллах е напомнил още веднъж на Своите раби, че под Негова власт се намират небесата и земята и всички техни войнства, а Той е сторил това, за да осъзнаят те, че само

Той възвеличава и унижава Своите творения и това, че Неговите последователи винаги ще побеждават Неговите врагове. Та и как може да бъде иначе, след като Всевишният Аллах е казал: **“Наистина, Нашата войска винаги удържа победа.”/37:173/**

Аллах е Всемогъщ, Премъдър. Аллах е не само Всесилен, но и Премъдър. Ето защо Той извършва само това, което изисква Неговата мъдрост и съвършенство.

8. Наистина, Ние те изпратихме [о, Мухаммед] за свидетел и благовестител, и предупредител,

9. за да повярвате в Аллах и в Неговия Пратеник, и да го прославяте, и да го почитате, а [Аллах] да Го възхвалявате сутрин и вечер.

О, благородни Пратенико! **Наистина, Ние те изпратихме за свидетелна** твоята общност. Ти ще засвидетелстваш благочестивите и злите дела на своите последователи, правдивите и лъжливи им речи, които те са произнасяли, както и въпросите, които са решавали, а така също ще засвидетелстваш, че Всевишният Аллах е съвършен и безупречен, и че няма Нему подобни. Тези, които се подчиняват на теб и се покорят на Всевишният Аллах, ти си длъжен да зарадваш, като **благовестител**, с очакващата ги велика награда в този живот и след смъртта, а тези които се откажат от подчинение и покорство на Всевишният Аллах, ти си длъжен известиш като **предупредител**, за наказанието на Аллах на земята и в бъдещия живот. А за да изпълниш докрай своята мисия, ти си длъжен да разясниш на хората, кои деяния и нравствени качества са достойни за похвала, а кои заслужават порицание. Пророкът Мухаммед *салляллаху алейхи ве селлем*, е изпълнил заповедите на Всевишният Аллах и е научил хората, какво е добро и зло, разяснил им е истината и лъжата, показал им е пътя към щастие и пътя водещ към страданията. Всевишният Аллах е казал, че Той е изпратил Мухаммед *салляллаху алейхи ве селлем*, с проповедите и придобитите полезни знания, **за да повярвате в Аллах и в Неговия Пратеник**, а следователно да им се подчините във всички свои дела. **И да го прославяте, и да го почитате**, т.е. по отношение на Пратеникът Мухаммед *салляллаху алейхи ве селлем*, Всевишният Аллах е повелил на правоверните да го почитат и уважават, като изпълняват своите задължения пред него, помнейки, че всички те имат голям дълг към него. Що се отнася до Всевишния **[Аллах] да Го възхвалявате сутрин и вечер**, т.е. те са длъжни да Му превъзнасят хвала в началото и в края на деня. По такъв начин Всевишният Аллах в този *айет* е показал задълженията на правоверните пред Аллах и пред Пратеника на Аллах и е разяснил, че те са длъжни да повярват както в Аллах, така и в Неговия Пратеник *салляллаху алейхи ве селлем*, и че последният те са длъжни да обичат и да почитат, а поклонението и възвеличаването не ги заслужава никой друг, освен Всевишният Аллах.

10. Наистина онези, които заявяват вярност към теб [о, Мухаммед], те заявяват вярност към Аллах. Ръката на Аллах е върху ръцете им. А който наруши клетвата, [постъпва], само в свой ущърб. А който изпълнява обета си пред Аллах, Той ще му дари огромна награда.

Клетвата, за която Всевишният Аллах е споменал в този *айет* е получила името ”Беййат ар-Ридвани” – “Клетвата на доволството.” това се е случило в долината Худайбия, където сподвижниците на Пророка Мухаммед *салляллаху алейхи ве селлем*, са положили клетва за вярност към него и са се заклели да не го изоставят, дори ако останат малко и дори ако биха имали право да избягат. Всевишният Аллах е съобщил, че те заявявайки вярност към Пророка *салляллаху алейхи ве селлем*, **те заявяват вярност към Аллах**. Те са заявили вярност към своя Повелител. **Ръката на Аллах е върху ръцете им**, т.е. все едно, че те в този момент са полагали клетва пред самият Аллах. С тези слова Аллах е искал да подчертае важността на тази клетва и да стимулира мюсюлманите да спазват верността на дадената от тях клетва. **А който наруши клетвата, [постъпва], само в свой ущърб**. Който наруши клетвата, той самия ще понесе бремето на наказанието. **А който изпълнява обета си пред Аллах, Той ще му дари огромна награда**, величието размера на която не са известни никому, освен на Всевишният Аллах.

11. Останалите [по домовете си лицемери] бедуини ще ти рекат: “Задържаха ни [от похода] нашите имоти и семейства, затова моли за нас опрощение!” Изричат с езиците си онова, което не е в сърцата им. Кажу: “Кой ще попречи с нещо на Аллах, ако Той пожелае да ви засегне с беда или пожелае благо за вас?” Никой! А Аллах е осведомен за това, което вършите.

12. Но вие мислехте, че Пратеника и вярващите никога не ще се върнат при своите семейства. И бе разкрасено това в сърцата ви. И допуснахте лоша догадка. И станахте хора обречени на гибел.

13. А за онези, които не вярват в Аллах и в Неговия Пратеник-Ние наистина сме приготвили за неверниците пламъци.

Всевишният Аллах е упрекнал бедуините, които са отказали да участват в свещената война Джихадро до рамо с Пратеникът на Аллах салляллаху алейхи ве селлем, и са предпочели да останат по домовете си. Тяжната вяра е била много слаба а сърцата им били поразени от недъг, и затова те мислили за Аллах по не подобаващ начин. Когато Пратеникът на Аллах салляллаху алейхи ве селлем, се завърнал от похода, те започнали да го умоляват искайки от него да измоли опрощение за тях от Всевишният Аллах. Всемогщият Аллах е казал: **Изричат с езиците си онова, което не е в сърцата им.** Когато са дошли при пратеника на Аллах салляллаху алейхи ве селлем, бедуините си признали своите грехове и се разкаjali за тях. За злодеянията, които те са извършили действително е следвало да се покаят, и ако не е била злобата, която се е затаила в техните сърца, то тяхното покаянието би им донесло полза. Но какво може да облекчи тяхната участ, след като те са спотайвали най-зли надежди и са мислили за Аллах по неподобаващ начин? **Но вие мислехте, че Пратеника и вярващите никога не ще се върнат при своите семейства.** Т.е. те са мислили, че Пратеникът на Аллах салляллаху алейхи ве селлем, и правоверните ще бъдат унищожени и избити. Увереността им в това растяла в техните сърца с всеки час, докато накрая не прераснала в убеденост. А това се е случило поради две причини. Първо, те били **хора обречени на гибел**, т.е. те не са имали никакъв стремеж към доброто, защото в противен случай лошите мисли не биха намерили място в сърцата им. И второ, тяхната вяра е била изключително слаба и те не са били уверени в това, че обещанието на Аллах е неотменно и че Той ще прослави Своето име и ще помогне в делото на Своята религия. Затова Всевишният Аллах е казал: **А за онези, които не вярват в Аллах и в Неговия Пратеник**, т.е. те са неверници и заслужават наказанието. **Ние наистина сме приготвили за неверниците пламъци.**

14. На Аллах принадлежи владението на небесата и на земята. Опрощава Той комуто пожелае и наказва Той когото пожелае. Аллах е Опрощаващ, Милосърден.

Всевишният Аллах е съобщил, че само Той Единствен владее и управлява всичко, което се случва в небесата и на земята. Той се разпорежда със съдбите на Своите творения, изпраща мъдри закони и на основание законите на Своята религия определя мярката на възнаграждението и наказанието. **Опрощава Той комуто пожелае и наказва Той когото пожелае.** Всевишният Аллах опрощава на тези, които изпълняват Неговите заповеди, и наказва тези, които пренебрегват Неговите повели. **Аллах е Опрощаващ, Милосърден.** Ден и нощ Всевишният Аллах опрощава на престъпниците, приема покаянието на разкаялите се, обгръща хората със Своята милост и ги дарява с неизчислими блага.

15. Останалите [по домовете си] ще рекат, когато се отправите [на война] към богатства, за да ги вземете: “Позволете ни се присъединим към вас!” Искат да променят Словото на Аллах. Кажу: “За нищо [на света] не ще се присъедините към нас. Така ви е казал Аллах от по-рано.” Ще кажат: “Не, вие ни завиждате.” Ала те малко проумяват.

След като е споменал за слабо вярващите, които са се отказали от свещената борба Джихад, Всевишният Аллах е съобщил за наказанието, което ги очаква в земния живот.

Когато видят, как Пратеникът на Аллахсалляллаху алейхи ве селлем, заедно със своите сподвижници се стягат на поход за военни трофеи, които ще им се дадат без борба и много усилия, те ще кажат: **“Позволете ни се присъединим към вас!”** т.е. ще искат от Пратеника салляллаху алейхи ве селлем, да ги вземе със себе си и да им разреши да участват в разпределянето на плячката. **Искат да променят Словото на Аллах**, Който е решил да ги накаже и лиши от военните трофеи и плячката, на които е съдено да вземат само на правоверните сподвижници. **Кажу: “За нищо [на света] не ще се присъедините към нас. Така ви е казал Аллах от по-рано.”** Вие сте извършили грях във вреда на самите себе си и отказали участие в предишните сражения, затова днес ще бъдете лишени от възнаграждението. Те непременно ще ти възразят и **ще кажат: “Не, вие ни завиждате.”** Вие не искате да разделите с нас военните трофеи, заради вашето скъперничество. Но ако те бяха осъзнали истинската същност на случилото се, то щяха да разберат, че причината за тяхното лишаване е станало тяхното непокорство и неподчинение на Аллах и че греховете никога не остават ненаказани нито в този свят, нито в бъдещия живот. **Ала те малко проумяват.**

16. Кажу на останалите [които не са взели участие в свещената война Джихад] бедуини: “Ще бъдете призовани [на война] срещу хора с огромна сила. Или ще се сражавате с тях, или те ще станат мюсюлмани. Аллах ще ви дари хубава награда, ако се подчините. А ако се отмените, както се отменяхте преди, ще ви накаже Той с мъчително наказание.”

17. За слепеца не е грях, нито за куция е грях, нито за болния е грях, [ако не излязат на сражение]. А който се подчинява на Аллах и на Неговия Пратеник, ще го въведе Той в Градините, сред които реки текат. А който се отклони [от участие във война], ще го накаже Той с мъчително наказание.

След като Всевишният Аллах е споменал за бедуините, които не са искали да вземат участие в свещената война Джихад, опитвайки да се оправдаят пред Пратеникът на Аллахсалляллаху алейхи ве селлем, без да имат оправдание, и молят да им се разреши участие в похода, защото знаят, че няма да има битка, нито пък някакво противопоставяне, и че военните трофеи и плячката лесно ще преминат в ръцете на правоверните, то Аллах е казал изпитвайки ги: **Кажу на останалите [които не са взели участие в свещената война Джихад] бедуини: “Ще бъдете призовани [на война] срещу хора с огромна сила,** т.е. Пратеникът на Аллахсалляллаху алейхи ве селлем, праведните халифи и мюсюлманските ръководители не веднъж ще ви призовават на война против силни противници, като персите, византийците и други подобни. **Или ще се сражавате с тях, или те ще станат мюсюлмани.** Или едното или другото ще се случи. Силният противник никога няма да се съгласи доброволно да ви плаща дан. Великите народи или ще повярват, или ще се сражават с вас за своите убеждения. Но ако те влязат в бой с вас, ще отслабнат и ще се обезсилят и ще са принудени да приемат Исляма, или да ви плащат данък. **Аллах ще ви дари хубава награда, ако се подчините,** на призива да започнете свещена война Джихад с тях. Всевишният Аллах ще ви дари прекрасна награда, която Той и Неговият Пророк салляллаху алейхи ве селлем, са приготвили за воюващите *муджахидини* по пътя на Аллах. **А ако се отмените, както се отменяхте преди, ще ви накаже Той с мъчително наказание.**” Ако се откажете, както сторихте тогава, когато Пратеникът на Аллах Мухаммед салляллаху алейхи ве селлем, ви призова в редовете на своята армия, то Аллах ще ви накаже с мъчително наказание. Този *айет* подчертава превъзходството на праведните халифи и мюсюлманските ръководители, които са призовавали и пак ще призовават мюсюлманите на свещена война Джихад с непримиримите врагове на Исляма, а също така задължава правоверните да им се подчиняват. След това Всевишният Аллах е изброил причините, поради които мюсюлманите могат да останат по домовете си без да излязат на свещената война Джихад, казвайки: **За слепеца не е грях, нито за куция е грях, нито за болния е грях, [ако не излязат на сражение],** т.е. слепота, инвалидност или друга болест, която не позволява на човек да участва в свещената война Джихад. **А който се подчинява на Аллах и на Неговия Пратеник, ще го въведе Той в Градините, сред които реки текат.** Тези, които изпълняват предписанията на религията и се пазят от

греховете, Аллах ще въведе градините на Дженнета, където те ще получат най-прекрасните блага, от които се наслаждават сърцата и радват очите. **А който се отклони [от участие във война], ще го накаже Той с мъчително наказание.** А пък този, който се отклони от подчинение на Аллах и Неговият Пратеник *салляллаху алейхи ве селлем*, то Всевишният ще го накаже с мъчително наказание. Наистина, подчинението на Аллах е залог за вечно щастие, а непокорството и неподчинението на Аллах са пълни със страдания и мъки.

18. Аллах бе доволен от правоверните, когато ти заявиха вярност под дървото [о, Мухаммед]. И узна Той какво имат в сърцата си. И спусна Той спокойствие над тях. И им въздаде близка победа.

19. И много богатства ще вземат. Аллах е Всемогъщ, Премъдър.

20. Аллах ви обеща да вземете [във война] много богатства [и военни трофеи] и ускори това за вас. И възпря от вас ръцете на врага, за да бъде [вашият успех] знак за правоверните и да ви насочи по правия път.

21. А другите [богатства и военни трофеи], които не бяха по силите ви, но те са под властта на Аллах. Аллах за всяко нещо има сила.

Всевишният Аллах е съобщил, че Той е останал доволен от правоверните, които са дали клетва за вярност на Пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, под дървото в Худайбия, и благодарение на своята славна постъпка са спечелили щастие на земята и след смъртта. Тази клетва се нарича "Беййат ар-Ридвани" – "Клетвата на доволството", защото е помогнала на правоверните да получат благоволенieto на Аллах. Нея също така я наричат "Беййат ахли аш-шеджерати" – "Клетвата под дървото". В деня на подписването на Худайбийския мирен договор се наложило Пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, дълго да обяснява на езичниците, че той не е дошъл за война, а само е искал да посети и отдаде почит на свещената Кааба извършвайки поклонението хадж. За да убеди в това корейшите Пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, изпратил в Мекка Осман Ибн Аффан. През това време сред мюсюлманите се разпространил неверен слух за това, че езичниците са убили Осман. Тогава Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, събрал около себе си около хиляда и петстотин правоверни, и там под дървото, те са заявили вярност към него за война с езичниците, заклевайки се, че няма да го изоставят, дори ако им се наложи да умрат. Всевишният Аллах е съобщил, че Той е останал доволен от правоверните, които са извършили един от най-славните обреди на поклонението и проявили величайша покорност към своя Повелител. **И узна Той какво имат в сърцата си.** На Всевишният Аллах е било известно, че в техните сърцата има твърда вяра *иман*. Но независимо от това **спусна Той спокойствие над тях.** Аллах им е низпослал душевен покой, сторил е тяхната вяра още по-съвършена и се е отблагодарил за тяхната искреност и преданост. Всевишният Аллах е знаел, че сърцата на мюсюлманите са изпълнени с мъка и печал от това, че на Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, му се наложило да се съгласи на унижителните условия, които езичниците му поставили. Затова Той им низпослал покой и ги дарил с увереност в сигурния успех. Наред с това Всевишният Аллах им обеща да ги възнагради с **близка победа** и богата плячка от военни трофеи, които им предстояли да превземат. Тук става дума за покоряването на Хайбер, където участвали само сподвижниците, които поддържали Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, в Худайбия. Те били почетени с правото да участват в похода на Хайбер и разделили богата плячка от военни трофеи в знак на благодарност за покорността си към Аллах и искрения си стремеж да търсят Неговото благоволение. **И много богатства ще вземат. Аллах е Всемогъщ, Премъдър.** Всевишният Аллах е Всемогъщ и Всесилен, и ако Той пожелае, то неверниците ще бъдат разгромявани от правоверните във всяка битка. Но наред с това Всевишният Аллах е Премъдър: Той изкушава едни хора с други и изпитва правоверните с неверниците. **Аллах ви обеща да вземете [във война] много богатства и ускори това за вас.** Под много богатства, за които се споменава в началото на този *айет*, се подразбира всички военни трофеи и плячка, които мюсюлманите спечелят до настъпването на деня Къямет, **поди ускори това за вас** се имат предвид военните трофеи при

покоряването на Хайбер. О, мюсюлмани! Не си мислете, че това е вашата последна победа. Вас ви очакват още много победи и трофеи. Благодарете на Всевишният Аллах затова, че **Той възпря от вас ръцете на врага**, които са се стремили да ви унищожат и са били в състояние да сторят това. Аллах ви е помолвал и е облекчил вашата участ. И всичко това е **за да бъде [вашият успех]** военните ви трофеи **знак за правоверните** потвърждаващ истинното обещание на Всевишният Аллах за преуспяване и възнаграждение на правоверните мюсюлмани. Знайте, че Този, Който е изпълнил Своята дума в този свят, непременно ще я изпълни и в бъдещия живот. По този начин Всевишният Аллах ще **ви насочи по правия път, т.е.** ще ви дари със знания, вяра и праведни деяния, благодарение на които вие ще вървите по правия път. **А другите [богатства и военни трофеи], които не бяха по силите ви, но те са под властта на Аллах. Аллах за всяко нещо има сила.** Под разпореждането на Всевишният Аллах също така се намират други богатства и военни трофеи. Всевишният Аллах може да постъпва с тях, както си пожелае. Той е обещал да ви ги дари по-късно, и Неговото обещание е истинно и неотменно. То непременно ще се сбъдне защото **Аллах за всяко нещо има сила.**

22. А ако неверниците бяха се сражавали с вас, щяха да ви обърнат гръб. И нямаше да намерят нито покровител, нито избавител

23. Така бе установил Аллах и преди. И ти не ще откриеш промяна в установеното от Аллах.

Всевишният Аллах е зарадвал Своите правоверни раби с вестта за победа над всяка вражеска армия на неверниците, които при срещата си с мюсюлманите непременно ще отстъпят и ще **ви обърнат гръб**. Те няма **да намерят нито покровител, нито избавител**, който да им помага във войната с правоверните, и враговете на Аллах ще останат изоставени от своите и разбити от чуждите, защото това **сунната**-установеното от Аллах за предишните народи и общности по времето на предшествашите пратеници, и войните на Аллах винаги са победители, и никой не е в състояние да промени **установеното от Аллах.**

24. Той е, Който възпря край Мекка техните ръце от вас и вашите ръце от тях, след като ви отреди да ги победите. Аллах вижда всичко, което вие вършите.

25. Те са онези, които не повярваха и ви възпряха от Свещената джамия, и задържаха жертвените животни, да не стигнат местоназначението си. И ако нямаше правоверни мъже и жени, които не познавахте, и да ги прегазите, без да знаете, и така да ви сполети грях [то Аллах би позволил да влезете в Мекка, но Той не позволи]... Аллах въвежда в Своето милосърдие когото пожелае. Ако [неверниците] бяха разделени [от правоверните], Ние щяхме да накажем неверниците с мъчително наказание.

Всевишният Аллах е напомнил на Своите раби за това, как Той ги е защитил от злото на неверниците и ги е избавил от сражение с тях. **Той е, Който възпря край Мекка техните ръце от вас и вашите ръце от тях, след като ви отреди да ги победите.** В деня при подписването на Худайбийският мирен договор около осемдесет въоръжени жители на Мекка нападнали мюсюлманите с надеждата да ги заварят неподготвени и да ги изненадат, но мюсюлманите били нащрек и пленили мекканците. По волята на Всевишният Аллах езичниците се оказали в ръцете на правоверните, които имали право да постъпят с тях, както преценят за добре. Но мюсюлманите ги пуснали живи и невредими. Така по милостта на Всевишният Аллах правоверните не избили езичниците. **Аллах вижда всичко, което вие вършите.** Затова всеки човек ще получи това, което е заслужил. А вие правоверни, никога не забравяйте, как Всевишният Аллах е бил благосклонен към вас. След това Всевишният Аллах е изброил факторите, които подбуждат мюсюлманите да воюват с езичниците. Те са отказали да повярват в Аллах и Неговият Пратеник и не допуснали Пророка **салляллаху алейхи ве селлем**, и правоверните да извършат **хадж иумра**, за да изразят своята почит към Аллах в свещената Кааба. Езичниците също така **задържаха жертвените животни, да не**

стигнат местоназначението си, т.е. до Мекка. Езичниците се стремели да покажат цялата си несправедливост и враждебност по отношение на правоверните и провокирали мюсюлмани за война с тях. Но у мюсюлманите имало причини, за да се въздържат от кърваво сражение. Първо, сред жителите на Мекка имало правоверни мъже и жени. Те живеели един до друг с езичниците и са могли да пострадат в резултат на сражението. **И ако нямаше правоверни мъже и жени, които не познавахте, и да ги прегазите, без да знаете, и така да ви сполети грях.** Второ, Всевишният Аллах е решил да спаси някои многобожници от неверието и заблудата и да ги изведе на правия път. Това е била още една причина, във връзка с която Аллах е спрял мюсюлманите от битка. **Ако [неверниците] бяха разделени [от правоверните],** то Всевишният Аллах би разрешил на правоверните да влязат в кървава схватка, и след това щеше да им помогне да разгромят езичниците. **Ние щяхме да накажем неверниците с мъчително наказание.**

26. [Спомни си, о Мухаммед] когато неверниците сложиха в сърцата си яростта-ярост от времето на невежеството, а Аллах всели в сърцето на Своя Пратеник и на правоверните успокоение, и на тях им възложи словото на праведността. И правоверните бяха най-достойни за него, и го заслужаваха. Аллах всяко нещо знае.

О, Мухаммед! неверниците са спотайвали в своите сърца ярост от времената на невежеството. Те са изпитвали ненавист и отвращение към словата “Бисмилляхиррахманиррахим” – “В името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния”, с които ти искаше да започне договорът между вас. Езичниците не са допуснали Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, и правоверните да влязат в родния им град през годината, в която са възнамерявали да извършат поклонението хадж, за да не кажат хората, че мюсюлманите са влезли в Мекка, сломявайки съпротивлението на корейците. Така постъпват само невежите хора. Яростта, злобата и високомерието не са напуснали сърцата им, докато техните грехове не ги обрекли на това, към което те неизбежно се приближили. А за Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, и правоверните Всевишният Аллах **всели в сърцето на Своя Пратеник и на правоверните успокоение.** Те не се разгневили за това, че езичниците им оказали такъв прием. Правоверните проявили необходимото търпение и не нарушили законите на свещената мекканска земя, които задължават всеки човек при всякакви обстоятелства да почита забраните на Всевишният Аллах. Мюсюлманите са останали покорни на своя Повелител, без да се замислят относно онова, което ще говорят злите езици, и без да се опасяват от упреците на невежите. Всевишният Аллах **на тях им възложи словото на праведността**, т.е. задължил ги е да бъдат верни на свидетелството “Ля иляхе илля Аллах” – “Няма друго божество, освен Аллах”, а също така да спазват всички негови изисквания. Те са изпълнили своя дълг пред Всевишният Аллах и е не са нарушили свидетелството. **И правоверните бяха най-достойни за него, и го заслужаваха.** Те са заслужавали тази чест повече от другите и са били най-достойни за нея. Всевишният Аллах е знаел за това и е знаел също така за онова добро, което е преизпълвало душата на всеки един от тях. **Аллах всяко нещо знае.**

27. Аллах превърна съновидението на Своя Пратеник в истина. “Ще влезете в Свещената джамия, ако Аллах е пожелал, в безопасност, с бръснати глави или с остригани коси, без да се страхувате.” И знае Той, каквото вие не знаете. И освен това ви отреди близка победа.

28. Той е, Който изпрати Своя Пратеник с напътствието за правия път и с правата религия, за да я въздигне над всички религии. Достатъчен е Аллах за свидетел.

Всевишният е казал: **Аллах превърна съновидението на Своя Пратеник в истина.** Тук става дума за съновидението, което Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, е видял в Медина. Той е разказал на своите сподвижници, че е видял, как те влизат в Мекка и извършат обхода *таувафо* около Кааба. Но след подписването на Худайбийският мирен договор те се завърнали в Медина, без да влязат в Мекка. Някои от тях дори казали на

Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*:” Нима ти не ни каза, че ще отидем до Кааба и ще извършим обхода *таувафо* около нея?” Той им казал:” А нима аз ви казах, че това ще се случи тази година?” Те отговорили:” Не.” Тогава той им казал:” Наистина, вие ще отидете до Кааба и ще извършите обхода *тауваф* около нея.” И тук Всевишният Аллах е казал:**Аллах превърна съновидението на Своя Пратеник в истина.** По такъв начин в този *айет* Всевишният Аллах е имал пред вид, че съновидението на Неговия Пратеник непременно ще се сбъдне, различните негови тълкования с нищо не ще омаловажат неговата истинност. **“Ще влезете в Свещената джамия, ако Аллах е пожелал, в безопасност, с бръснати глави или с остригани коси, без да се страхувате.”** Вие ще влезете в Свещената джамия съобразно обстоятелствата, изразявайки почит към Свещения Дом на Всевишният Аллах. Без да се страхувате от враговете, вие ще извършите обредите на поклонението Хаджи ще го завършите или с обръснати глави, или с остригани коси. И само Аллах *знае*, кое ще ви донесе повече полза. **И знае Той, каквото вие не знаете. И освен това ви отреди близка победа.** Затова наред с поклонението Хадж, което вие обезателно ще извършите, Всевишният Аллах ще ви помогне да сключите мир с многобожниците. След случилото се в Худайбия, сърцата на много мюсюлмани изпаднали в смут от това, че не им е била ясна мъдростта на Аллах. Тогава Всевишният им обяснил, в какво се състои мъдростта и ползата от такова решение, и те са се убедили, че това и всички останали предписания на Аллах ги водят в правия път и Неговата милост. Всевишният Аллах е Този, **Който изпрати Своя Пратеник с напътствието за правия пъти** с полезното знание, чрез което изкарва хората от заблудението и им помага да различават доброто от злото. Той е низпослал **правата религия**, на която са присъщи правдивостта и справедливостта, добродетелта и милосърдието. Всичко това намира отражение в делата и постъпките, които облагородяват душата и очистват сърцата, възпитават прекрасен нрав и увеличават значимостта на самия човек. Всевишният Аллах също така е отправил Своя Пратеник, за да превъзнесе Исляман **над всички религии** и да съкруши лъжата с убедителни доводи, а ако се наложи, то и с мечове и копия.

29. Мухаммед е Пратеника на Аллах. А онези, които са заедно с него, са сурови към неверниците и милостиви помежду си. Виждаш ги да се покланят и да правят суджуд. Търсят щедрост от Аллах и благоволение. Техният белег е по лицата им от следите на поклоните. Такова е описанието им и в Теврат, и в Инджил като посев, който подава кълн и го укрепва, и той наедрява, и се възправя върху стеблото си за радост на сеячите и предизвикващ гняв у неверниците. Аллах обеща на онези, които вярват и вършат праведни дела, опрощение и велика награда.

Всевишният Аллах е съобщил, че Мухаммед *салляллаху алейхи ве селлем*, е Пратеник на Аллах, а *мухаджирите* и *иансарите*, които го обкръжават, са истински правоверни. Те притежават най-прекрасните качества. Те **са сурови към неверниците**, т.е. те много усърдно се сражават със своите врагове многобожниците и отдават всичките си сили за унищожаването на неверието. Те са безпощадни към враговете на Аллах, и затова неверниците са унижени и безсилни пред тях. Но в същото време са **милостиви помежду си**, т.е. обичат своите правоверни братя и сестри, и са снизходителни и добри към тях. Заедно те са подобни на един организъм, и всеки от тях желае за своя брат това, което желае за себе си. По този начин те строят взаимоотношенията си с хората, а щр се отнася до отношенията им с Всевишният Аллах, то те извършват много молитви, и затова ги виждаш **да се покланят и да правят суджуд.** С този *ибадетте* **търсят щедрост от Аллах и благоволение.** Благоволениято и задоволството на Аллах и Неговата щедра награда са тяхната единствена цел. **Техният белег е по лицата им от следите на поклоните.** Благодарение на честото, усърдното и прекрасно поклонение *ибадетте* техните лица са започнали да излъчват светлина, и върху тях са се появили следите от *седждетата*. Искрените молитви са сторили техните души светли, а лицата им величествени. **Такова е описанието им и в Теврат**, който е бил низпослан на Муса *алейхисселям*. А тяхното описание в **Инджил като посев, който подава кълн и го укрепва, и той наедрява, и се възправя върху стеблото си за радост на сеячите**, т.е. възхищава сеячите със своята красота, съвършенство и стройност. Всевишният Аллах е сравнил сподвижниците с посев. Те

носят полза на хората, и хората се нуждаят от тях. Тяхната силна вяра и решителни постъпки са подобни на стеблото и клонките на посева. А ново приелите Исляма са подобни на млади фиданки. Те растат и догонват своите предшественици, като им помагат да продължат започнатото дело, изповядвайки по надлежен начин религията на Аллах, пренасяйки я на останалото човечество. Те предизвикват **гняв у неверниците**, които влизат в схватка и сражение с мюсюлманите, ставайки свидетели на тяхното единство и непреклонност пред врага. **Аллах обеща на онези, които върват и вършат праведни дела, опрощение и велика награда.** Всевишният Аллах е споменал, че сподвижниците *радияллаху анхум*, са възплътили в себе си две превъзходни качества, а именно вярата *имани* благочестивите праведни деяния. А Всевишният Аллах е приготвил за тях две радости, а именно опрощението, което им е донесло избавление от злото в земния живот и след смъртта, и великото възнаграждение в двата свята. А сега аз искам по-подробно да опиша някои събития от Худайбийския поход, позовавайки се на глава “Пророческият път”- (“ал-Хади ан-Набави”) от книгата на имам Шамс ад-Дин Ибн ал-Каийм. Това ще помогне на читателя да разбере по-добре смисъла на тази сура и да проникне в някои от нейните тайни.

Худайбийският мир

Нафи’ е разказал, че Худайбийският мир е бил сключен в шестата година след хиджра през месец зуль-каада. Това мнение се явява достоверно, и с него са били съгласни аз-Зухри, Катада, Муса Ибн Укба, Мухаммед Ибн Исхак и много други. Хишам Ибн Урува е разказал, че неговият баща му е предал относно Пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, че той се е отправил за Худайбия през месец Рамадан, а са сключили мирния договор през месец Шаввал, но това мнение е погрешно. През месец Рамадан Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, е покорил Мекка. В сборника от хадиси “ас-Сахих” на имамите ал-Бухари и Муслим, е записан достоверен *сахих* хадис предаден от Анас Ибн Малик за това, че Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, четири пъти се е отправял на *умра-хадж*, и всеки път това е било през месец зуль-каада. Един от тези четири пъти е бил прекъснат в тази година, когато е бил подписан Худайбийския мир. Анас е съобщил, че през тази година Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, бил съпроводен от хиляда и петстотин човека. В същите сборници от хадиси са записани хадиси предадени от Джабир и Абдуллах Ибн Абу Ауфа, в които се съобщава, Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, бил съпроводен съответно от хиляда и четиристотин и хиляда и триста човека. Катада е разказал, че той е попитал Саид Ибн ал-Мусайиб: “Колко човека са присъствали по време на клетвата “Беййат ар-Ридвани” – “Клетвата на доволството.” Той отговорил: “Хиляда и петстотин човека.” Тогава Катада казал:” А Джабир Ибн Абдуллах е разказал, че те са били хиляда и четиристотин човека.” Саидму възразил:” Аллах да се смили над тях, тъй като той се е объркал. Самият той ми е разказвал, че са били хиляда и петстотин човека.” Действително, от Джабир до нас са дошли две достоверни съобщения по този въпрос. В едно от тези съобщения се казва, че Джабир е разказал относно сподвижниците, че те през тази година са заклали седемдесет камили, като всяка камила е била от името на седем човека. А когато го попитали, колко човека са били, той отговорил:”Хиляда и четиристотин пешеходци и конници.” В хадис от Шуаб се съобщава, че Катада е разказвал, как Саид Ибн ал-Мусайиб е казал от името на своя баща, че заедно с Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, под дървото са се събрали хиляда и четиристотин човека. От двете мнения аз скланям повече към това. То се опира същ така върху изказванията на ал-Бари Ибн Азиз, Маакил Ибн Йасар, ал-Мусейб Ибн Хузна и на най-достоверното съобщение от името на Селяма Ибн ал-Акваа. Съгласно едно от мненията, в този поход са участвали само седемстотин човека, но това очевидно е заблуда. Сподвижниците са заклали седемдесет камили, всяка от името на седем, или да кажем десет човека, което пък в никакъв случай не свидетелства в полза на подобно мнение. В хадиса съвършено ясно е казано, че седем мюсюлманина са пренасяли в жертва една камила и че са били заклани седемдесет животни. Да допуснем, че в жертвоприношението са взели участие всички мюсюлмани. Тогава се получава, че те са били всичко четиристотин и деветдесет човека, а не седемстотин. Но по-добре е да не се правят ненужни изчисления, а да се обърнем към самия хадис, в който еднозначно е казано че са били хиляда и четиристотин човека. Когато те пристигнали в Зул-Хулейфа, Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, заповядал да острижат жертвените животни. После той

надянал ритуалните дрехи за поклонника-хаджия и произнесъл намерение да изпълни *умре-хадж*. След това той изпратил напред един от хузаитите, за да разузнае, какво ще предприемат корейшите. Когато мюсюлманите се приближили до местността Усфан, този човек се върнал при Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, и казал: "Току-що видях Кеаб Ибн Луейя. Те са взели със себе си етиопци и са събрали огромна войска. Готови са да се сражават с теб и да ти попречат да влезеш в Мекка." Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, се посъветвал със своите сподвижници: "Дали да не нападнат селищата с етиопци, които са се отпавили да помагат на корейшите. Ние ще ги разгромим, така те ще се лишат от своите роднини и близки, и ще бъдат силно опечалени. Ако им се отдаде да се спасят, то Всевишният Аллах Сам ще ги накаже. Или по-добре е да продължим пътя си към Мекка и да влезем в бой с тези, които се опитват да ни спрат?" Абу Бакр Саддик казал: "Аллах и Неговият Пратеник знаят най-добре, как би следвало да се постъпи. Ние сме дошли да извършим *умре-хадж* не искаме да воюваме. Но ако някой застане на нашия път, то ние сме готови да встъпим в бой с него." След като го изслушал Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Тогава напред!" сподвижниците продължили пътя си и след известно време Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Халид Ибн ал-Валид с отряд от корейшитски конници се установил при местността ал-Гамим. Ние ще ги заобиколим отдясно." Халид Ибн ал-Валид не забелязал мюсюлманите, а когато разбрал, че те са го заобиколили, то на галоп се устремил към Мекка, за да предупреди корейшите. Когато Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, достигнал до местността Санийат ал-Марар, неговата камила Касва приклепнала на колене. Хората започнали да ѝ подвикват, за да я заставят да продължи пътя си, но тя не помръдвала от мястото си. Сподвижниците започнали да говорят: "Касва се е заинатила." Но Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Тя не се е заинатила. Тя няма такъв нрав. Нея я спира Този, Който е спрял слона." След това той казал: "Кълна се в Този, в Чиято длан е моята душа! Аз ще се съглася на всяко тяхно предложение, ако те го сторят, заради уважение към забраните на Аллах." След това Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, приклепнал до камилата, и тя веднага скочила на крака. Накрая мюсюлманите стигнали до Худайбия. Там те намерили кладенец, в който почти нямало вода. Сподвижниците започнали да пият по-малко от него, но много бързо го пресушили. Те се оплакали на Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, и той извадил от своя колчан една стрела и заповядал да я поставят на дъното в кладенеца. Водата започнала да блика и бликала, докато сподвижниците не си тръгнали оттам. Корейшите се страхували, че Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, ще ги нападне и тогава той решил да изпрати при тях един от своите сподвижници и извикал при себе си за това Умар Ибн ал-Хаттаб. Умар казал: "О, Пратенико на Аллах! В рода на Кеаб в Мекка няма човек, който да поиска да ме подкрепи, ако корейшите ми причинят зло. По-добре изпрати Осман Ибн Аффан. Неговите роднини са там, и той ще успее да им предаде всичко, което ти пожелаеш." Тогава Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, извикал при себе си Осман Ибн Аффан, като му заповядал да се отправи към корейшите, казвайки: "Съобщи им, че аз не съм дошъл да се сражавам с тях, а съм дошъл да извърша поклонението *умре-хадж*, а също им предложи да приемат Исляма!" Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, също така му повелил да се срещне с правоверните мъже и жени, които са останали в Мекка, и да ги зарадва с вестта за скорошна победа и да им съобщи, че Великият и Всемогъщ Аллах непременно ще помогне на Своята религия да взема връх в Мекка, та те повече да не се крият и да не скриват онова, в което са повярвали. Осман се отправил на път и се срещнал с корейшите в местността Балдах. Езичниците го попитали: "Накъде отиваш?" Той казал: "Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, ме изпрати да ви призова да повярвате в Аллах и да приемете Исляма, и ви съобщава, че ние сме дошли да извършим поклонението *умре-хадж*, а не да се сражаваме с вас." Те отговорили: "Ние вече сме слушали това. Прави това, за което си дошъл." Абан Ибн Саид дошъл при Осман и се поздравил с него. След това Абан го взел под своето покровителство, оседлал своя кон и качил Осман зад гърба си. Така те стигнали в Мекка. Мюсюлманите не изчакали завръщането на Осман и започнали да говорят: "Осман преди нас стигна до Свещения Дом и вече е извършил обходите *таувафо* около Кааба." Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Аз не мисля, че той ще извърши обходите *таувафо* около Кааба, докато ние сме под обсада." Хората казали: "О, Пратенико на Аллах!

Какво му пречи да стори това? Той вече се е добрал до Свещеният Дом на Аллах.”

Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,отговорил:”Аз просто мисля, че той няма да започне обходите *тауваф*около Кааба без нас.” Докато продължавали преговорите мюсюлманите се намирали недалеч от езичниците. През това време между тях избухнала свада, която прераснала в не голямо сражение. Противниците крещели един на друг, обстрелвали се взаимно със стрели и се замервали с камъни, но в края на краищата се успокоили. В този момент при пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,достигнал слух за това, че е убит Осман. Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,призовавал правоверните да му се закълнат във вярност, и развълнуваните мюсюлмани се събрали около него под дървото, като положили клетва за вярност, а също се заклели при никакви обстоятелства да не го изоставят. Приемайки клетвата Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,сам стиснал ръката си и казал:”Това е за Осман!” Тогава се завърнал Осман, и хората го попитали:”О, Абу Абдуллах! Остана ли доволен от обходите *тауваф* около Кааба?” Той им отговорил:”Вие сте мислили за мен лошо! Кълна се в Този, в Чиято длан е моята душа, дори и да бях останал там година, а Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,през всичкото това време да бе останал в Худайбия, аз не бих извършил обходите *тауваф*около Кааба до тогава, докато не ги извърши Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*.Корейшите ми предложиха да извърша обходите *тауваф* около Кааба, но аз отказах.” Тогава хората казали:”Наистина, Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,е по-добре осведомен от нас за Аллах, а и неговите помисли са по-чисти от нашите.”

Когато мюсюлманите са полагали клетвата за вярност под дървото, Умар е държал Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, за ръката, а Маакил Ибн Иасар е придържал клонката, която е пречела на Пророка *салляллаху алейхи ве селлем*.Всички са положили клетва за вярност, освен ал-Джудда Ибн Кайс. Пръв стиснал ръката на Пророка *салляллаху алейхи ве селлем*,при клетвата Абу Синан ал-Асади. А Селяма Ибн ал-Акваа е притиснал три пъти ръката на Пророка *салляллаху алейхи ве селлем*,при полагането на клетвата, в началото по средата и накрая. Един от първите при пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,дошъл Будейл Ибн Варкаа ал-Хузаи, той бил от рода на хузаитите и бил заедно с няколко свои земляци. Те били доверени на Пратеникът *салляллаху алейхи ве селлем*,в Тухама. Будейл казал:”Идвам от Кеаб Ибн Луея и Амир Ибн Луея. Те с огромна войска са се отправили към водите на Худайбия. Взели са със себе си дори млади камилчета с техните майки. Готвят се за сражение с теб и не желаят да те пуснат в Мекка.”

Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,казал:”Ние не сме дошли да се сражаваме, а сме дошли да извършим *умре- хадж*. Корейшите и без това са уморени от войната, която им е причинила много мъка. Ако те поискат аз ще склуча с тях временно примирие, и тогава те ще ме оставят на мира. Ако те пожелаят могат да приемат Исляма, както това правят другите. А ако те непременно искат да се сражават с нас, то те вече са събрали всички свои сили. Кълна се в Този, в Чиято длан е моята душа! Ние ще се сражаваме с тях, заради нашето дело, докато не загинем всички като един, или докато Аллах не завърши започнатото от нас дело.” Будейл го изслушал и казал:”Ще им предам твоите слова.” Той отишъл при корейшите и казал:”Аз бях при този човек и чух това, което той каза. Ако искате аз ще ви предам неговите слова.” Глупавите невежи започнали да крещят:”Не ни е нужно да ни разказваш за него.” Но мъдрите старейшини казали:”Говори, каквото си чул!” Когато Будейл приключил, Урва Ибн Месуд от племето Сакиф казал:”Той ви е направил разумно предложение. Приемете го и ми позволете да се отправя при Мухаммед.” Те му казали:”Отиди при него!” Урва дошъл при Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,и започнал с него преговори. Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,му казал същето, каквото и на Будейл. Тогава Урва казал:”О, Мухаммед! може би ти ще успееш да унищожис своя народ. Но ти чувал ли си преди теб някой от арабите да е погубил своите близки? А може да се случи и така, че всичко да се обърне наопаки, и на мен ми се струва, че тогава много от твоите хора ще побягнат и ще те изоставят.” Тук се намесил Абу Бакр Саддик и казал:”Оближи клитора на богинята Лат! Ние няма да го напуснем и не ще го изоставим!” Урва попитал:”Кой каза това?” Абу Бакр Саддик назовал себе си. Тогава Урва казал:”Кълна се в Този, в Чиято длан е моята душа! Ако не беше това добро, което ти си ми сторил, и за което аз досега не съм ти се отблагодарил, то бих ти отговорил.” Той продължил да беседва с Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*,и от време на време го хващал за

брадата. До пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, с меч в канията стоял ал-Мугира Ибн Шуаба, който бил с шлем на главата. Когато Урва за пореден път протегнал ръка към брадата на Пророка *салляллаху алейхи ве селлем*, ал-Мугира го ударил по ръката с края на канията и казал: "Свали си ръката от брадата на Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*!" Урва повдигнал глава и попитал: "Кой си ти?" Той му отговорил: "Аз съм ал-Мугира Ибн Шуаба." Урва казал: "Нима ти не си най-вероломният от нас?" Работата е там, че преди да приеме Исляма в епохата на невежеството *джахилия* ал-Мугира по пътя избил всички свои спътници, взел тяхното имущество и дошъл при пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*. Пророкът *салляллаху алейхи ве селлем*, му казал: "Аз приемам това, че ти си влязъл в Исляма, но няма да взема нищо от твоето богатство." След това Урва започнал да наблюдава сподвижниците на Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, и видял, че когато Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, искал да се изплюе и един от тях веднага поставял ръката си и след това разтривал слюнката по кожата и лицето си. Когато Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, издавал някакво разпореждане, те веднага го изпълнявали, а когато той взимал *абдест*, те се нахвърляли за водата, с която той се е умил. Когато той започвал да говори и всички веднага млъквали. От уважение към пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, те дори не смеели да го гледат вторачено. Когато Урва се завърнал при корейшите той им казал: "О, съплеменници мои! Кълна се в Аллах, аз съм бил при много царе. Бил съм при хосрой (титла на древните персийски царе), цезар (титла на римските императори) и негус (титла на абисинския монарх). Но кълна се в Аллах! - не съм видял, обкръжението на тези царе да ги почита така, както сподвижниците на Мухаммед почитат него. Кълна се в Аллах, когато Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, искал да се изплюе и веднага някой поставя своята ръка и след това разтривал слюнката по кожата и лицето си. Когато Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, издавал някакво разпореждане, те веднага го изпълнявали, а когато той взимал *абдест*, те се нахвърляли за водата, с която той се е умил. Когато той започвал да говори и всички веднага млъквали. От уважение към пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, те дори не смеели да го гледат вторачено. Той ви е направил разумно предложение, затова приемете го." Някой човек от рода Бену Кинана казал: "Разрешете ми и аз да отида при Мухаммед." Те му позволили и когато той отишъл там, Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Това е еди кой си. Неговият народ почита жертвените животни. Заведете го при тях!" Мюсюлманите го посрещнали с възгласите на поклонници-хаджии и му показали жертвените животни. Тогава той казал: "Свят и Безупречен е Аллах! Не бива да се пречи на тези хора да извършат поклонението в Свещения Дом." Когато той се завърнал при своите казал: "Аз видях, че жертвените животни са остригани и накичени. Аз мисля, че не бива да спираме тези хора от поклонение в Свещения Дом." Тогава Микраз Ибн Хафс станал на крака и казал: "Позволете ми и аз да отида при него." Те му позволили и когато отишъл там Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Това е Микраз Ибн Хафс. Той е нечестивец." Докато Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, беседвал с него, при мюсюлманите дошъл Сухейл Ибн Амр. Тогава Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Аллах е облекчил вашата участ." Сухейл предложил на Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, да сключи договор с корейшите. Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, извикал писар и му заповядал да напише: "Пиши: "В името на Аллах Всемилостивият, Милосърдният!" Сухейл възразил: "Кълна се в Аллах, ние не знаем за никакъв Всемилостив. По-добре напишете: "В името на Аллах." Мюсюлманите възкликнали: "Кълнем се в Аллах, ние ще започнем договора само с "В името на Аллах Всемилостивият, Милосърдният!" Но Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Пиши: "В името на Аллах" След това той казал: "Пиши по-нататък: "До долу изложеното споразумение стигнаха Пратеникът на Аллах Мухаммед..." Тук Сухейл отново се намесил и казал: "Кълна се в Аллах, ако ние бяхме уверени, че ти действително си Пратеник на Аллах, то нямаше да ти попречим да извършиш поклонението и нямаше да се сражаваме с теб. По-добре запиши: "Мухаммед Ибн Абдуллах." Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Аз си оставам Пратеник на Аллах, дори и да не ми вярвате. Пиши: "Мухаммед Ибн Абдуллах" След това Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, поискал от корейшите да освободят пътя към Свещения Дом и да позволят на мюсюлманите да извършат обходите *таувафо* около Кааба, но Сухейл

казал: "Кълна се в Аллах, за да не говорят арабите, че сме отстъпили под ваш натиск, ти ще извършиш поклонението през следващата година." Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, се съгласил и на това. Сухейл също така поискал от пратеника на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, да връща на корейшите всеки избягал в Медина мекканец, дори и ако той е мюсюлманин. Мюсюлманите възкликнали: "Свят и Безупречен е Аллах! Как може ние да върнем на езичниците този, който е станал мюсюлманин?" През това време откъм долната страна на Мекка в лагера на мюсюлманите дошъл окован във вериги Абу Джандал синът на Сухейл. Той се хвърлил към мюсюлманите, но в същото време Сухейл казал: "О, Мухаммед! Ето го първият от тези, които ти ще ни върнеш." Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Но ние още не сме подписали договора." Сухейл казал: "Тогава аз за нищ на света няма да сключа с теб договор." Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Позволи му да остане заради мен." Сухейл отговорил: "Няма да му позволя." Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Давай, направи това." Но Сухейл бил непреклонен и казал: "Аз няма да сторя това." През това време Абу Джандал закрепял: "О, мюсюлмани! Нима вие ще ме върнете, след като станах мюсюлманин и успях да се добера до вас? Нима вие не виждате какво са сторили с мен?! Абу Джандал действително понесъл много страдания по пътя на Аллах, и това не давало покой на мюсюлманите. По-късно Умар Ибн ал-Хаттаб ще разкаже: "Кълна се в Аллах, от деня в който приех Исляма, съмненията никога не са ме дерзали така, както през онзи ден. Аз пристъпих към Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, и казах: "О, Пратенико на Аллах! Нима ти не си Пророк?" Той му отговорил: "Разбира се, че съм Пророк." Аз казах: "И ние сме прави, а нашите врагове са заблудени?" Той отговори: "Разбира се." Аз казах: "Защо ние унижаваме своята религия и завръщаме у дома. Защо Аллах не отсъди между нас и нашите врагове?" Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, отговори: "Аз съм Пратеникът на Аллах. Той ми помага във всичко, и аз Му се подчинявам." Тогава аз го попитах: "Нима ти не каза, че ще влезем в Свещения Дом и ще извършим обходите *таувафо* около Кааба?" Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, каза: "Да казах. Но нима съм казал, че ти ще сториш това през тази година?" Аз отговорих: "Не." А той добави: "Ти непременно ще влезеш в Свещения Дом и ще извършиш обходите *таувафо* около Кааба." След това аз отидох при Абу Бакр Саддик и му казах същото, което и на Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*. В отговор той ми каза същото, което и Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, но добави: "Дръж се здраво за него, докато не умреш. Кълна се в Аллах, той е прав!" От тогава аз правя всичко, за да изкупя стореното."

Когато договорът бил подписан Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, казал: "Станете и заколете животните, а след това си обръснете главите!" Той три пъти повторил това, но нито един от сподвижниците не станал да стори това. Тогава той влязъл в шатрата при Умм Селяма и на нея разказал за случилото се. Тя каза: "Това харесвали ти, о Пратенико на Аллах? Излез и не разговаряй с никой, докато не заколиш камилата, а след това извикай бръснаря, за да ти обръсне главата." Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, станал и излязъл без да разговаря с никой. Той заклал камилата, и бръснаря му обръснал главата. След като видели това, сподвижниците се отправили да заколят жертвените животни и да си обръснат един друг главите. Поради силната си мъка те почти един друг се изпорязали. След това в лагера на мюсюлманите дошли няколко правоверни жени, и Великият и Всемогъщ Аллах низпослал следният *айет*:

О, правоверни, ако дойдат при вас правоверните жени като преселнички, изпитайте ги! Аллах най-добре знае вярата им. И ако узнаете, че са правоверни, не ги връщайте при неверниците! Нито жените са разрешени за тях, нито пък те са разрешени за жените. И дайте на мъжете им онова, което те са похарчили! Не е грях за вас да се ожените за такива, ако им дадете сватбените дарове. И не задържайте [о, правоверни мъже] вашите отrekli се от вярата жени, и си искайте, каквото сте похарчили, и те [невярващите мъже] нека искат, каквото са похарчили [за техните повярвали жени]! Това е присъдата на Аллах. Той отсъжда между вас. Аллах е Всезнаещ, Премъдър./60:10/

През този ден се развел с две от своите жени, които не се отрекли от езичеството, и след това се завърнал в Медина. За едната се оженил Муавия, а за другата Сафван Ибн Умейя. Когато Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*, се завръщал у дома, Всевишният Аллах му низпослал откровението: ***Наистина Ние ти дарихме [о, Мухаммед] явна победа, за да опрости Аллах твоите предишни грехове, и тези които ще бъдат в последствие, и за да довърши Той Своята милост към теб, и за да те насочи по правия път, и за да те подкрепи Аллах с могъща подкрепа./48:1-3/***

Умар попитал Пратеникът на Аллах *салляллаху алейхи ве селлем*: ”Нима това е победа, о Пратенико на Аллах?” Той му отговорил: ”Да.” Тогава сподвижниците казали: ”Поздравяваме те о, Пратенико на Аллах! А за нас какво?” И тук Великият и Всемогъщ Аллах низпослал айета: ***Той е, Който низпосла спокойствие в сърцата на правоверните, за да подсили тяхната вяра. На Аллах принадлежат войнствата и на небесата, и на земята. Аллах е Всезнаещ, Премъдър!/48:4/***

Слава на Аллах! Тук приключвам с цитирането на имам Ибн ал-Кайим и завършвам с тълкуванието на сура ал-Фетх. Мир и благослов на нашия Пророк Мухаммед, на неговото семейство и сподвижници. Записките приключиха на 13 Зул-Хидджа 1345 година по Хиджри. Мир и благослов на нашият Пророк Мухаммед, на неговото семейство и сподвижници чак до Съдния ден! Амин! Записките излязоха из под перото на бедния слуга на своя Повелител Всевишният Аллах, Сюлейман Ибн Хамд ал-Абдуллах ал-Бассам-нека Всевишният Аллах му опрости, да опрости на неговите родители и на всички мюсюлмани! Амин! Мир и благослов на Пророка Мухаммед на семейството му, и на всички негови сподвижници чак до Съдния ден! Слава на Аллах, с Чиято милост приключват всички благодеяния!